

ЗОРНИЦА.

ЕВАНГЕЛСКО
ПЕРИОДИЧЕСКО
СПИСАНИЕ.

ГОД. 6.

ЦАРИГРАДЪ, АПРИЛЪИ 1870.

БРОЙ 4.

СТРАДАНИЯ-ТА ХРИСТОВЫ.

“И сплетохъ вѣнецъ отъ терніе, та го наложихъ на главѣтъ му, и прѣсть въ десницѣтъ му; и колѣничѣтъ прѣдо него, та му ся поругавахъ и казувахъ: Радуй ся Царю Іудейскій.” Мат. 27: 29.

Истинный-тъ Христіанинъ никога не забравя страданія-та които прѣтерпѣ Господарь-тъ му за да отвори за него пъть за въ вѣчного блаженство; но съ всичко това има особни врѣмена когато той обыча да размышлява особено върхъ тойзи прѣдметъ, и така да влиза въ по живо съчувствува-

ніе на тази чудеснѣ и неисказанѣ любовь Іесусова.

Въ това врѣме на години-тъ когато въобще въ Христіанскій-тъ свѣтъ особно-то вниманіе на чловѣци-тъ ся обраша къмъ тойзи прѣдметъ, добръ е всякой да испитува себе си за своето отношеніе къмъ това плачевно и душесъбудително зрѣлище което ни ся прѣдставя въ тѣхъ и таинственни и намѣстнически страданія.

За помощъ въ това испитованіе да попытамы себе си:

Каквы сѣ чувствованія-та ни когато гледамы тогози въ когото нѣмаше вина, поруганъ, биенъ и прикованъ?

Само жалость ли и умиленіе усѣщамы че той неповинно страда? Исторія-та на свѣтътъ е червена отъ пролѣвъ-тъ кръвъ на много хилиды невинны лица. Въ кой вѣкъ и въ кой народъ и въ кое царство не ся е случавало невинно страданіе?

Само гнѣвъ ли и негодуваніе усѣщамы противъ неговы-тъ мѣчители?

Възраждатъ ли ся въ насъ отмъстителны чувства, че быхмы желали да

встрѣбимъ отъ свѣтъ-тъ таквызи немилостивы мѣчители? Ето Той Самъ съ послѣдне-то си дыханіе казва

“Прости имъ; не знаятъ що правятъ.”

И въ сегашно-то врѣме нѣма ли на свѣтъ-тъ сега живы мнозина чловѣци които сѣ отъ тази мѣчители по зли?

Еврей-тъ поругателъ които сплетохъ вѣнецъ отъ терніе и го наложихъ на онѣзи божественнѣ гла-

въ; онѣзи ниски богохулители които

му удрахъ плесницы, онзи Римлянинъ вонитъ, който съ копіе прободя святи-тъ му ребра и онзи който съ кметы-тъ гвоздаіе приковали на кръсть-тъ негово-то свято тѣло, тѣзи ли сѣ най грѣшни-тъ злодѣйци и най силни-тъ богопротивници отъ всички който до сега сѣ живѣли по свѣтъ-тъ? Не сѣ.

Тъ ли бѣхъ причина на Неговъ-тъ смъртъ? Не знаемъ ли че има нѣкои който "распяватъ вторый пакъ въ себе си Сына Божія и опозориватъ го?" Не сѣ ли такъвыи по достойны за осъждение като сгрѣшаватъ противъ повече свѣтлинъ?

Но въ какъво сѣ отличава тази смъртъ отъ всякъ другъ? Въ какъво сѣ отличава тѣзи страданія отъ страданія-та на всички-тъ други? Само единъ отговоръ има. Тойзи е: Тѣзи страданія и тази смъртъ бѣхъ *наместнически*, т. е. Той който така неповинно пострада бѣше *наместникъ* нашъ и въ наше-то мѣсто пострада. Славный-тъ Сынъ Божій, който не знаеше грѣхъ, обезслави сѣ, приа рабій зракъ, покори сѣ на законъ-тъ, прѣтърпѣ маченіе, поруганіе, биеіне и смъртъ въ наше-то мѣсто; насъ да освободи отъ грѣхъ и отъ вѣчнъ смъртъ.

Осѣщамы ли сега че за насъ быде Той прикованъ, че наши-тъ грѣхове го приковахъ тамъ, че негова-та душа стана жрѣвоприношеніе за наши-тъ грѣхове и чрѣзъ неговы-тъ извы ный принамы исцѣленіе, и че само чрѣзъ силъ-тъ на това доброволно и вседостаточно и съвършенно жрѣвоприношеніе можемъ да имамы надеждъ за животъ вѣченъ? Ако не усѣщамы това то не можемъ да разумѣваемы отъ тѣзи страданія нищо повече отъ колкото можехмы да сѣ научимъ отъ всякъ другъ невиннъ смъртъ.

Дано бы далъ Богъ благодать-тъ си на всякого който чете това, така да влѣзе въ тайный-тъ смыслъ на тѣзи наместнически смъртъ, щото като Тома да извика къль Спасителъ "Господи мой и Боже мой." Когато сѣ споменува за страданія-та Христовы, дано бы казалъ въ себе си всякой единъ: "Ахъ душе моя! За тебе пострада Той; мои-тъ грѣхове сѣ който го приковахъ на кръсть-тъ." И когато сѣ чува радостно-то поздравеніе "Христосъ възкресъ," души-тъ на нека отговарятъ: "Вистинну възкресъ," и нека сѣ стараемъ да бѣдемъ

чрѣзъ силъ-тъ на неговъ-тъ благодать възкреснати съ него наедно, и нека търсимъ чрѣзъ вѣржъ въ него онова горно блаженство дѣто Той вѣчно сѣди отъ десно на Бога Живаго. (Кол. 3; 1.)

ПАТЕНЕСТВИЕ ВЪТРЪ ВЪ КЪЩИ.

Отдѣленіе Второ.

(Послѣдованіе отъ брой третій)

Както искусни пакъници испытовахмы въздухъ-тъ, и топлинъ-тъ, и вѣтрища-та на мѣсто-то прѣзъ което пакъуваемы; а сега нека испытамы животны-тъ.

Отъ *мухы-ты* който гы имало толкозь много прѣзъ всичко-то дѣто, само единчка останъ въ стаѣ-тъ ии, като за споменъ отъ хубавы-тъ дѣтны дни: тя сега хвърка безъ страхъ и стави ни гостъ всякой день като смы при трѣпѣж-тъ. Тя има едно топло мѣсто при собж-тъ и никой не мысли да ѣхъ испѣди, защото отъ неѣхъ поврѣда нѣма. Сега като е станалъ гостъ въ къщъ-тъ, любонятно е дѣла ^{АРУ} емъ нѣщо за неѣхъ и за прѣдншии-тъ ^{и сам} а животъ.

Тази наша муха е отъ една добра *фамилия*, защото тя е излѣзла отъ градинъ-тъ, а отъ тамъ сѣ произвождатъ най-добры-тъ произведенія. Майка ѣ истиннъ живѣла въ яхъръ-тъ и като нѣмала друго по добро мѣсто, положила яйца-та си въ торичето. Яйца-та ѣ бѣхъ на число осмдесетъ. Една добра кокошка сноси само по едно яйце на день, а пакъ колко ѣхъ хвалятъ за прилѣжаніе-то ѣ! Но единъ четвъртъ часъ стига за мухъ-тъ да снесе осмдесетъ-тъ си яйца. Малко врѣме послѣ, тѣзи яйца бѣхъ изнесени съ торъ-тъ наедно въ градинъ-тъ и тамо слѣдъ 24 часа наша-та муха бѣше затворена въ една чрепункъ подъ видъ на една малкъ *ларвѣ*, жълтавъ, гладкъ и свѣтлъ.

Щомъ излѣзла тя изъ яйце-то и захванъ да промысли за себе си, и да сѣ храни испрѣстатно дня и ноця. Онова което тя испояде не сѣ е виждало тѣрда сладко или охотно на други, но тя намѣри въ него сладость и добы отъ него силъ.

Они-тъ ѣ не помагахъ ѣ въ това, защото тя сѣ скриваше отъ видѣло-то окръжена отъ седмдесетъ и деветъ-тъ свои сестры който всички работехъ съ една подобнъ ревность.

Главичка-та ѝ раздѣлена на срѣдъ носи два малки рога. Вжтрѣ въ уста-та ѝ двѣ малки куки (чепгелчета) черни служатъ за да раскъсва и да сдѣвува хранѣ-тѣ ѝ. Ставы-тѣ (като халки) на снага-тѣ ѝ служатъ вѣсто крака, и като ся отпуща и пакъ ся събира или ся свива, може така да промѣнява мѣсто-то си.

При това още има и малки червеникавы дупки между тѣзи алкичета чрѣзъ които тя дыха.

За единъ человекъ додѣ да достигне пълный-тѣ си възрастъ трѣбватъ повече отъ двадесетъ години време; но тѣзи *ларва* на мухѣ-тѣ толкози прилжно ся храня щото въ четиринадесетъ дни тя достигва пълный-тѣ си възрастъ. Право е тука да кажемъ че съсѣтъ всичко това мѣрка-та ѝ не е повече отъ длъжинѣ-тѣ на нектѣ-тѣ на малкый-тѣ ни прѣстѣ. Като е достигнала до тойзи степенъ въ животъ-тѣ *ларва-та* прѣстаива да яде и дѣжи мирна; сящо прѣзватъ и сестри-тѣ ѝ, колкото ся останали живы и не изядени отъ ларвы-тѣ на буболечкы-тѣ или други нѣкои тѣхны врагове. Едвамъ една четвърта часть е можла да прѣмине тѣзи първы прилждия на кратко-врѣмный-тѣ си животъ.

Въ това време тя ся приготвя да ся промѣни въ *крилида*, сирѣчь отъ червей да стане муха. Но ето единъ новъ врагъ ся яви, една смъртоносна пчела, много дребна, черно-зелена, и покрита съ една косматѣ покрывкѣ и носи едно остро и страшно жало. Тойзи хитръ врагъ ся спуща връзъ тѣзи безсилны червей и ги пробожда съсѣтъ жало-то си право въ коремъ-тѣ между алкичета-та и синоси тамъ едно малко яйце. Пакъ отъ туй яйце подиръ време излѣзва единъ твърдѣ малкѣ червей който изядва *ларва-тѣ* живѣ, на коя-то тѣло-то е му служило за люлка.

Тази хитра пчела ако и да е много малка прави толкозѣ пагубѣ, че вѣроятно тази наша муха е единичка-та отъ всички-тѣ сестри, която ся е отървала отъ това страшно убийство. Но тя ся не грижи за това и не мисли за жалостнѣ-тѣ смъртъ на сестритѣ си. Бѣлата и меката ѝ кожа потъмнява ся и става червеникава, очитѣ ѝ не гледатъ вече, уста-та ѝ не ядѣтъ; загубихъ ся.

Колко-то по корава става бубата тол-

козѣ повече ся свива и ся скасява и толкозѣ скратени сѣ кращата щото прилича на едно фуниче. Вижда ся като мъртва, но подѣ тѣзи покрывкѣ работи непрѣстанно и слѣдъ четиринадесетъ дена, съвершенната муха, дига прѣдно-то капаче на черупкѣ-тѣ си. Най напрѣдъ ся подава глава-та съ двѣ-тѣ си голѣми очи, и едно-то и друго-то око е съставено отъ нѣколко стотинны малки очи които сѣ шестоугълни. (като дупкы-тѣ въ меденъ сотъ.) (*) Послѣ излѣзватъ и крица-та, свити и загъвани сящо както крица-та на пеперуда-тѣ когато излѣзва изъ панкуль-тѣ. Скоро ся развиватъ и ся расператъ, и за малко време ставатъ готови за хвърканіе. (слѣдува).

Особно прѣпорѣчвамы горно-то описаніе на всички-тѣ си читателѣ млади и стари. За жалость не сме по настоящее снабдени съ нужды-тѣ фигуры за по ясно-то прѣдставаніе и обясняваніе на тойзи любопытенъ прѣметъ, но увѣренъ сме че който чете тѣзи описанія отъ Ижешествіе-то вътре въ клещи, ще му ся побуди силно желаніе да знае повече за чудесны-тѣ дѣла на Всемудрый-тѣ Създателъ. Баща-та и майка-та които искатъ въ сящо-то време и да залгъватъ и да ползуватъ дѣца-та си нека имъ купятъ единъ малкѣ *микроскопъ* чрѣзъ който да испитватъ безбройны-тѣ красоты, и чудесны-тѣ устроения които ся намѣрватъ въ природѣ-тѣ. А. Л.

СЛОВА ЗА ДѢЦА-ТА.

Слово второ.

Блаженъ оуди человекъ който притърпява искушение.
Иос. Иаков. 1; 2.

Въ тойзи свѣтъ всинца имамы много искушенія или испыты. Животъ-тѣ ни е съставенъ отъ тѣхъ. Щомъ ся научимъ да распознаваме деснѣ-тѣ си рѣкѣ отъ лѣвѣ-тѣ захвататъ испыты-тѣ ни, и ще слѣдвамы да стоимъ на испытъ додѣ сме живы. Когато Създателъ-тѣ тури Адама и Ева въ Едемскый-тѣ Рай, той ги тури на испытъ, даде имъ единъ законъ или едно повѣленіе да го пазятъ. Това повѣленіе тѣ прѣтѣжихъ. Ако бѣхъ послушали заповѣдано-то, станѣли бы бла-

*) Въ каже-то сѣ по голѣми, и по близу сѣ едно-то до друго-то, отъ колкото сѣ въ женско-то. Но онова кое-то е оше по чудно е че мухата ошевъ тѣзи двѣ многосложни очи, има оше три на срѣдъ въ чело-то си наречени въ тридѣлника, като три черни маргарити.

жени. Не послушахъ, не прѣтърпѣхъ, и тѣй Богъ ги исключи изъ Рай.

Така и ний ся испитовама чрѣзъ Божии-тѣ повѣлїя. Богъ ни заповѣда да почитамъ и да слушама родители-тѣ си. Заповѣда ни да вярдимъ Святѣ-тѣ Недѣлїа, да не крадемъ, да не говоримъ поляржии или Богохулни думы, да не лжемъ и да не правимъ други таквизи лощи работы. И всякой день въ животь-тѣ си, на испитъ смя да ли опазваме тѣзи заповѣди или ги прѣстаивама.

Така и когаго четемъ въ Евангелїе-то че Богъ ни заповѣда да ся покаюваме, да обичама Него и да Му служуваме, ~~да~~ ~~Народъ~~ ~~спасоу~~ ~~ни~~ ~~става~~ ~~испитъ~~ ~~за~~ ~~насъ~~. Ако сърдечно и искренно ся покаемъ и повѣрвама и прѣдадемъ сърдцата си на Господа Исуса, тогазъ ний тойзи испитъ прѣтърпѣвама, и смя блажени. Ако не направимъ тѣй не смя блажени.

На прихѣръ, вы сте ученици въ едно добръ наредено училище. Законѣ-тѣ и наредбы-тѣ на това училище правятъ единъ испитъ за васъ. Единъ отъ тѣзи законы казва тѣй: «По врѣме-то на уроцы-тѣ, запрѣтено е за единъ ученикъ да говори на другой», Другъ единъ законъ е: «Запрѣтено е за нѣкой ученикъ да излѣзе додѣ не земе волжъ отъ учителя.» Да речемъ сега, че единъ отъ слученицы-тѣ ти казва на тебе; «Ела да излѣземъ мако възъ безъ да ны види учитель-тѣ.» Това е за тебе единъ испитъ, едно искушенїе. Ако станешъ, та излѣзешъ съ туй момче не прѣтърпѣвашъ искушенїе-то. Ако ли сѣднѣшъ и не рачишь нито да говоришь съ него, то прѣтърпѣвашъ искушенїе-то, и ще приемешъ награждъ.

Дѣто казва Евангелїе-то: «Блаженъ оизи человекъ който прѣтърпѣва искушенїе», то не ще да каже че е блажено нѣщо да бѣдемъ въ искушенїе; но че когаго ни става искушенїе да направимъ нѣщо не право и прѣтърпѣвама искушенїе, сирѣчь не склоняваме на зло-то, че това е блажено нѣщо, и человекъ-тѣ който тѣй прави, блаженъ е.

Сега искажъ да ви справимъ че има три нѣща които спечалвама когаго прѣтърпѣвама искушенїе.

Перво-то нѣщо което спечалвама като прѣтърпѣвама искушенїе е СИЛА.

Ако искате тѣло-то ви да пораснува и да бѣде здраво и яко, трѣбва довольно да ся разхождате или да работите възъ на чистый-тѣ въздухъ. Виѣсто да правите това, ако сѣдите все затворени въ кѣщи, можете да *живнете* по ще бѣдете слаби и болнави и не способни за никаквѣ работѣ.

Едно младо дърво ако ся тури въ нѣкой кѣтъ въ кѣщѣ-тѣ, дѣто нѣма ни вѣтръ ни студъ, нѣма никога да стане голѣмо и яко дърво. По гледайте голѣмый-тѣ оизи дѣбъ който стои тамъ на горѣ-тѣ. Дждь-тѣ пада на него, слыце-то го грѣе, вѣтрове-тѣ го расклашатъ. Кое-то по сима тѣе вѣръ-тѣ толкози по дълбоко слѣзватъ оиѣзи корени, и по яко става дърво-то. Така и за насъ добръ е когаго имама искушенїя и ги прѣтърпѣвама; защото чрѣзъ това ставама силни за да правимъ добро-то и да противостоямъ на зло-то.

Гледайте сега животописанїе-то на двѣ момчета които бѣхъ различно възпитани. На първо-то момче име-то было Карлъ Б. Родители-тѣ му были много богати но не много умни. Тѣ мислили така да го отхранаватъ щото да нѣма нищо въ животь-тѣ му да го отежчава. Като было мако дѣте не бывало бавачка-та да го изнесе възъ отъ кѣщи, да не бы да го удари студеный-тѣ въздухъ. Хранили го съ мако и съ кашѣ, още като было доста голѣмо момче, да му ся не поврѣдятъ зѣби-тѣ отъ печенъ хлѣбъ. Съзъ студенъ воджъ не го омывали, защото плакало. Съ други момчета не бывало да играе да не бы да го поврѣдятъ. Не бывало да тича да не бы да падне, страхъ ги было да го прашатъ на училище-то, да не бы да го докочатъ други-тѣ дѣца. Всякъ ноцъ майка му го турила да спи и го покривала съ тобы фланелы да му не бѣде студено. Всякъ сутринжъ давали му кафе-то му въ завивкы-тѣ безъ да стане отъ легло-то. До осмнадесетъ годишенъ възрастъ, други го мѣяли и други го облачали, за да ся не уюри той отъ трудъ-тѣ.

Съ таквалъ отхранжъ какъвъ юнакъ стажлъ тойзи Карлъ Б? Лице-то му было бѣло като чършафъ, слабъ като мако дѣте, глупавъ като скотъ, нищо и никакъвъ единъ человекъ. Безопытенъ былъ; не стоялъ на испитъ; не прѣтърпѣвалъ

искушения, и така не приялъ силъ. Въ младый-тъ си възраст умрълъ отъ безсиліе. Прилично бы было ако бы написали надгробный-тъ му камыкъ: "Убитъ чръвъ добро-то на приатели-тъ си."

Гледайте сега животь-тъ на друго-то момче. Име-то му бѣше *Авраамъ Линколъ*. Родители-тъ му бѣхъ сиромаси и нѣмахъ срѣдства да го пратятъ на училище-то. Той принуденъ былъ да работи щомъ пораснѣлъ малко. Пояогнѣлъ на бащъ си да направя колий-тъ въ кой-то живѣлъ. Самъ цѣпилъ и дѣлалъ коловетѣ и дърва-та за ограды около бащны-тъ си нивы. Натоварилъ ладіи съ съ земледѣльчески произведенія; самъ ихъ управлялъ и слѣзъ по рѣкѣ-тъ Миссисипи за да търгува. Това бѣше тежка работа, и той ся найфрвалъ въ много лоши дружина отъ развратени челоуѣцы. Много нещати ималъ, но добръ устоялъ; много искушения го нападали; но той ги прѣтърпѣвалъ всички. Искушавали го да ся навъкнува да пиянствува, да говори срамотны и худны думы, да не варди Святы Недѣльи и да прави много други лоши работы. Но той противостоялъ на всички тѣзи искушения. Той былъ всякога честенъ, истиннолюбивъ и трезвенъ, и съ прилѣжаніе ся стараялъ да допълни ученіе-то отъ кое-то чръвъ сиромашество былъ лишенъ. Така чръвъ четеніе той сподучилъ да събира доста много ученіе и понятие върхъ разны прѣдметы. Прочиталъ съ вниманіе Свяго-то Писаніе. Боялъ ся Богу и Му ся молилъ за помощъ. Слѣдъ врѣме станѣлъ Авокатъ, (законникъ), *честенъ* Авокатъ, и държалъ и защищавалъ право-го. Избралъ го народъ-тъ за прѣдставитель въ Държавный-тъ Съвѣтъ. Растнѣлъ силенъ въ тѣло-то, силенъ въ умъ-тъ, силенъ и въ душѣ-тъ. Силенъ былъ да прѣтърпѣва искушеніе, силенъ за да противостои на зло-то и силенъ за да извършва право-то. Найсетнѣ народъ-тъ го избралъ за прѣдсѣдатель на Съединены-тъ Държавы, въ Америкѣ. Прѣвъ четири години найстрашный-тъ междоусобенъ бой тамъ въ оубзи държавы, той държалъ тойзи върховенъ чинъ и управлявалъ онзи народъ. Въ всички-тъ исторіи на онзи народъ не е имало таквозь врѣме когато длжности-тъ на владѣтели съ были толкози тежкы и нещати-тъ и искушения-та на тойзи

высокъ чинъ толкозь силни колко-то были по онова врѣме. Но Линколъ не изнемошѣлъ, не склонилъ, не ся поклатилъ. Той чръвъ испыты станѣлъ былъ силенъ като исполнивъ да стои подъ тойзи тежкъ товаръ. Староврѣменни-тъ Еллини имахъ баснь за одного исполнина *Атласа*, който подпиралъ свѣтъ-тъ съ плещы-тъ си. Четири години врѣме Линколъ былъ като Атласъ, та подпиралъ да речеи съ съ широки-тъ си плещы правителство-то на Съединены-тъ Държавы.

"Блаженъ онзи челоуѣкъ който прѣтърпѣва искушеніе." Първо-то нѣщо кое-то спечалвами чръвъ това прѣтърпѣваніе е *сила*. (слѣдува.)

МАЛКЫЙ-ТЪ ВАШИНГТОНЪ.

Когато знаменитый-тъ Вашингтонъ бѣ дѣте, баща му единъ день приготвилъ едно мѣсто въ градинѣ-тъ и безъ да има дѣте-то извѣстіе за това той посѣлялъ тамъ въ мѣкѣ-тъ пѣреть нѣкаквы дребны сѣмена така наредъ щото съ тѣхъ да напише име-то на дѣте-то **ГЕОРГІЙ**.

Минѣли съ нѣколко дена и едвъ сутринѣ малкый-тъ Георгій тичешконъ вѣзвѣлъ въ къщѣ-тъ и съ голѣмо събужденіе извикалъ "О тате! тате! ела самъ скоро да видишь нѣщо." Таквозь нѣщо дѣто никога не си видѣлъ.

Старый-тъ като угадилъ що е дѣто е открилъ сынъ му, далъ му рѣкѣ-тъ си да го заведе въ градинѣ-тъ и да му покаже чудо-то. Георгій безъ да каже думѣ завелъ го до мѣсто-то и посочилъ съ пѣреть къкъ земѣ-тъ дѣто ся виждаше ясно исписано съ съ зелены буквы (отъ трѣвѣ) име-то Георгій Вашингтонъ. Таквозь чудно нѣщо видѣлъ ли си нѣкога, тате?

— Нанстинакъ чудно е, Георгіе.

— Ама, тате, кой го направи тамъ?

— Кой ли го направи? Може отъ само себе си да е дошло.

— Не, не, тате! То не може да бѣде никога.

— Отъ дѣ знаешъ че не може?

— Ама, тате, видѣлъ ли си нѣкога име-то на нѣкого така да изникне изъ земѣ-тъ?

— Таквозь нѣщо може да е ставало безъ да си го видѣлъ ты.

— Така, тате, но какъ могатъ тѣзи трѣвы така да изникнатъ щото да пра-

вятъ мое-то име и то на пълно безъ да ся изостави нито една буква, и всички-тъ букви пакъ толкози право наредени и отъ горѣ и отъ долу. Не бива да казваш че това случайно станъ или че само отъ себе си е дошло тъй. Нѣкой го е направилъ тъй. Да не бы, тате, ты самъ да си го направилъ само да мя уплашишь."

Баща му ся усмихнълъ и рекълъ: "Добрѣ си угадилъ, сыно. Азъ го направихъ, но не да тя уплашишь, но да ты научъ единъ урокъ, заради Всемогущаго Бога и Неговы-тъ дѣла.

— Но, тате, дѣ е Богъ? Азъ не съмъ го видѣлъ още.

— Не си го видѣлъ, но Той е тука. Той е всякога при тебе. Ты не видѣ мене когато направихъ това, но сега като видишь име-то си така хубаво написано съсъ зелены буквы знаешъ че трѣба да съмъ былъ азъ тука.

— Така, тате. Азъ знаяхъ че си былъ ты тука.

— Добрѣ, както не можешъ да вѣрвашъ че тѣзи наредены буквы така сж станъли отъ себе си или отъ случай, така нѣма и да вѣрвашъ че тойзи свѣтъ съ толкози милионы нѣща наредены и приспособены за твое-то добро, че тѣ сж станъли отъ себе си или отъ случай. Видѣть каквы очи имашъ, съ които да гледашъ хубости-тъ на свѣтъ-тъ, какъвъ носъ имашъ, за да миришешъ благоуханны-тъ цвѣта, каквы уши имашъ, съ които да слушашъ сладкы гласове, и каквы уста имашъ за да папашъ хлѣбецъ-тъ си, и хубавы зѣбы за да го дѣвчешъ. И таквызи рѣцѣ, за да държишь и гралки-тъ си, и хубавы малкы позѣ, за да тичашъ вредъ.

И послѣ когато мое-то момченце е тичало много и ся е удорило, и си е легнѣло и майка му го любе и му пѣе хубавы пѣсни, той заспива сладко и на утринь-тъ пакъ искочва весело и яко като яре за игрѣ.

И като гледа долу въ водж-тъ и вижда тамъ пѣстры-тъ и сребърны-тъ рыбы за него, и гледа горѣ въ дървета-та и вижда ябълкы-тъ, крушы-тъ, сливы-тъ и прасквы-тъ и много други овоща за него, и къдѣто и да гледа мое-то момченце вижда всичко уредено споредъ неговы-тъ потребности: извори-тъ съ прѣсижъ, студениж водж за него да пие, дърва

за огонь-тъ му за да ся грѣе когато му е зима, хубави коніе за да гы вѣди, яки волове да работятъ за него, кравы да му даватъ мѣлко, пчелы да му бератъ медъ, и ягнега да му даватъ мекъ вѣнъкъ за дрѣхы-тъ му! Всичко това като гледа мое-то момченце ще ли да може нѣкога да мисли че всичко това отъ само себе си е дошло и отъ случай е станъло тъй?

БЕЗВѢРІЕ-ТО ВЪ ВРѢМЕ НА БѢДЪ.

Забѣлжително е че безвѣріе-то, това злочесто състояніе на умъ-тъ, владѣе повечето въ умове-тъ на млади-тъ, и най голѣмо вліяніе има грѣхъ челоуѣка, когато околъ него ся вижда всичко пріято и безопасно. Врѣме-то когато смъртъта ся вижда най далечъ, а благости-тъ на животъ-тъ въ най желателно състояніе, земны тѣ красоти въ най великолѣпно облѣкло, тогазъ безвѣріе-то ся вижда най желателенъ другаръ и удовлетворително убѣжденіе. Но щомъ ся появи нѣкоя буря на злощастіе, и частъ на смъртъ-тъ приближи, тогазъ безвѣріе-то губи всякъ дирѣж на желаемость и удовлетвореніе, и ся явява мѣчителенъ врагъ на безвѣріе-то сѣрдце. Редко ся срѣща бѣлоглавъ старецъ да исповѣдва че е безвѣрникъ, а още повече безвѣрны изразяванія въ челоуѣкъ окрѣжентъ въ страшны бѣдствія, или при ударъ-тъ на смъртъ-тъ.

Самый-тъ Вольтеръ—безвѣрникъ-тъ на безвѣрники-тъ-когато усѣтилъ че смъртъта е при врата-та, и че не може да ся освободи отъ неѣхъ съ нѣкое земно посредничество, въ ужасно отчаяніе начивѣлъ да проклинахъ день-тъ на рожденіе-то си и дѣло-то на животъ-тъ си. А още по добрѣ ся описва характеръ-тъ на безвѣріе-то сѣрдце въ случай на опасность въ слѣдующе-то любопытно приключеніе.

Настанъло бѣ врѣме въ което ся свѣршватъ училищны-тъ испытанія,—когато ученици-тъ прииматъ свободж за отпочиваніе. Въ едикъ отъ тѣзъ свободны суртны нѣколко пълновѣзрастны ученици рѣшили да направятъ едикъ морскж расхождж. Пристигнѣли рано при крайморіе-то, влѣзли въ едикъ малкъ корабъ и ся ухватили къмъ желаемж-тъ посокж. Врѣме-то было едно отъ най пріятны-тъ,—слѣнце-то ся было вече появило на Истокъ съсъ славж-тъ на день-тъ; а пакъ

морска-та тишина и спий-тъ небескльнъ докарвали зрителя въ най живо очарованіе.

Съ такъвъ картинкь окръжени всички были въ крайно увеселеніе. Тогазы единъ по вліятеленъ между тѣхъ станжлъ съ бързость, отишелъ на по отворено мѣсто и повикалъ вси-тѣ да ся съберать при него. Тѣ ся приближили, и той като хвърлилъ шапкь-тѣ си долу начихъ съ най логическо краснорѣчіе: "Пріатели, видите ли всичко-то това величественно естество, всичко-то това случайно го е довелъ въ съществованіе, то не е направено отъ единъ Творецъ. Нѣма Богъ, нищо пакъ Божественно Откровеніе. Утроба-та е начало-то на всякой чловѣкъ, а гробъ-тѣ е свѣршкь-тѣ му. Нѣма другъ свѣтъ, нищо съдъ, нищо вѣчностъ. Да ядемъ прочее и да ся веселимъ, зашто-то утрѣ ще умремъ и прч. Въ тѣхъ неговъ бѣсѣдъ, всички были до сущъ занесени, и не забѣлжили че чернъ облакъ началъ да покрыва небескь-тѣ красотъ, и морскытѣ воды да ся надигать въ негодованіе. Слѣдъ малко страшна буря началъ да приближава корабцъ-тѣ, и слушателн-тѣ любѣжнли да ся скривагъ отъ невидимый-тѣ гнѣвъ. Безстрашливый-тѣ Риторъ като видѣлъ че буря-та става по страшна и по страшна и че корабъ-тѣ бѣдствува на разрушеніе, като гледалъ морскь-тѣ свѣршлостъ и слушалъ небесный тѣ гръмъ, уловенъ отъ страхъ и отъ съвѣстно обличеніе, придозналъ че въ всичко-то това дѣйствува рака-та на едно Всесилно същество. Падихъ на колени-тѣ си, и съ высокъ гласъ исповѣдалъ безуміе-то си, и просилъ отъ Бога милость и освобожденіе. Пріатели-тѣ му съ очудваніе гледали чудно-то му това поведеніе, и отъ тогазы началъ да гледать безвѣріе-то въ по истинно-то му облякло. **Ив. А. Т.**

Иди при мравкь-тѣ.

Малкый м-й читателю, въ шестый-тѣ стихъ на шестъ-тѣ главъ отъ Притчъ-тѣ четемъ, "Иди при мравкь-тѣ, о лѣннве; разгледай пѣтица-та ѳ, и стани мудръ!" (Прит. 6; 6.) Лѣннвъ, както знаешъ, е мъжъ или жена, или дѣте което не обыча да чете или да върши никакъ работъ; но обыча да спи или да сѣди праздно всичкый-тѣ день. Мыслишь

ли да си станалъ пріатель съ нѣкого отъ тѣхъ? Вижъ сега що говори Свято-то Писаніе да направи лѣннвый-тѣ. Заповѣдава му да отиде при мравкь-тѣ, и да "изгледа пѣтица-та ѳ," което значи да разгледа и види що прави тя. Видѣлъ ли си нѣкого мравкь-тѣ, когато ся упражняватъ въ работаніе-то си. Това ще ти даде много благоприятно упражненіе за половинъ часъ въ нѣкой лѣтень день. На нѣкомъ мѣста можешъ да видишь малкы мравкыны гнѣзда толко близу едно при друго щото мъчно можешъ да ходишь да не ги стжичешъ. И можешъ да найдешъ други мѣста дѣто нѣма толко много гнѣзда, но дѣто мравннрннци-тѣ сѣ много по голѣми. Толко сѣ голѣмы щото обымать доволно разстояніе; но или сѣ малкы или голѣмы тѣзи малкы твари непрѣсѣкновено работять. Наведи ся и разгледай какъ работять тѣ! Ще видишь едно малко насѣкомо което пѣлзи на напѣдъ толко скоро колкото може да ходи-сѣтъ зърно пѣсѣкъ въ уста-та си, голѣмо колкото главъ-тѣ му. Не ся спира да си почини; но тутакси като занесе зърно-то си и го сложи въ влагалище-то на мравннрннкъ-тѣ, тутакси отива за друго зърно. Можъ да ги гледашь всичкый-тѣ день, и никогы нѣма да ги видишь лѣннвы.

Видишь ли зашто Богъ казва на лѣннвый-тѣ да отиде и да изгледа малкы-тѣ мравкы? Кога ги види че ся упражняватъ толкозь, да ся засрами че той е празденъ и да ся научи да е мудръ и прилежливъ въ всичко каквото прѣдпрнма да върши. А види ми ся невѣроятно, че той бы можалъ за напѣдъ да търпи да е бездѣльникъ, като види трудолюбіе-то на мравкь-тѣ. Мравкы-тѣ ся видять че сѣ много благополучны, и вѣрвамъ че това ся случыва отъ туй зашто тѣ ся трудять много. Богъ не е турилъ никого на този свѣтъ да е бездѣльникъ. Още и дѣца-та трѣба да работять. И тѣ иматъ ибщо да направягъ. Вѣтрѣшность-та на единъ мравннрннкъ е много любопытна, но не е лесно да ѳж изгледа нѣкой безъ да развали всякь-тѣ направъ, койкто малкы-тѣ насѣкомы сѣ толко трудъ сѣ направили. Има единъ видъ мравкы въ топлы-тѣ климаты, конто градыть мравннрннци-тѣ си высокы единъ чловѣческый растъ (бой) не отъ пѣсѣкъ, но отъ единъ видъ глинъ, иматъ многочи-

слепши стачки или отдѣленія, и много обикълателни вхолове конто волятъ отъ една-тъ странъ къмъ друга-тъ. Всичко това става, както говори Писаніе-то, "безъ началникъ, безъ настоятелъ или управителъ." Мравки-тъ ако и да пѣматъ нѣкого да ги оправи за да вършатъ работъ-тъ си, Богъ имъ дава таково остроуміе каквото дава на пчелы-тъ за направъ-тъ на уден-тъ на конто толко често ся чудимъ. Всички-тъ дѣла Божии сж много чудны.

ГУТТА-ПЕРКА.

Гутта-Перка е дърво отъ което изваждатъ вещество твърдъ полезно за много потрѣбы на челоуѣка. Това вещество ся выка Гутта-Перка и има листіе, цвѣтъ и плодъ.

Рѣчь-та Гутта е Малейска и значи смоля, а рѣчь-та Перка е ние-то на дърво-то, което производи тази смоля.

Това вещество толкозь полезно събира ся по слѣдующій-тъ начинъ: правятъ надрѣзъ на трупъ-тъ (пнь-тъ) на дърво-то, както обикновенно правятъ онѣзи що събиратъ смоля-тъ отъ боріе-тъ, и подъ надрѣзъ-тъ иматъ сждъ въ който тече смола-та.

Гутта-Перка-та естествено има краска бозавъ и прилича на коравъ кожъ; а повърхность-та ѝ става много лъскава и много твърда, за то принма всякакви краски, позлатенія и прч.

Гутта-перка-тъ употрѣбаватъ въ много и разны потрѣбы, като з. п. правеніе на скорны (ботушы), на трубы отъ разны голѣмны, на върски, ремени, бичове, върви, горни дрехы, чашы, табы, шапки, сепеты, влагалища за часовницы, влагалища за олово (коршумъ), мастилицы и прч.

Изначала иждивеніе-то ѝ было много малко и ся ограничавало само между учены-тъ; но като умножили приспособяваніе-то ѝ въ разны потрѣбы, търсеніе-то ѝ нараснало много и сега ся иждивяватъ всякъ годнижъ милионы омы.

Въ другъ листъ ще опишемъ начинъ-тъ, споредъ който отъ неработенъ-тъ гутта-перка-тъ ся правятъ чрѣзъ художество-то много и красны нѣща конто сж потрѣбны не само за ползъ по и за украшеніе.

Колко е прѣдусмотрителный и благъ Създатель-тъ нашъ въ създаеніе-то на

това дърво! но не ся сумѣваме че мнозина отъ онѣзи конто сж посѣтили гх-стацы-тъ на гутта-перка-тъ прѣди да открийтъ ползъ-тъ отъ неѣж, може да ся рекли въ себе си, за какво сж тѣзи дърва, конто нито за горѣніе, ни за друго нѣщо сж полезны?

"И видѣ Богъ всичко онуй, което направи, и ето бѣ твърдѣ добро." Быт. 1; 31.

СТИХОТВОРЕНІЕ.

ХОДАТАЙСТВО-ТО ХРИСТОВО.

1

Стани, душе моя!
Страхъ-тъ си отхвърли,
За тебе прѣдъ Отца
Ходатай ся яви.

Яви ся тамъ Поручникъ мой,
Мое-то име казва Той.

2

Посрѣдникъ-тъ съ любовь,
Отъ смърть да мя спасе,
Прѣдстави тамъ тѣжъ кръвъ,
Въ Голгоѣжъ що пролѣ.

Тазъ кръвъ поржева и сега
Прѣстоля-тъ на благодать-тъ.

3

Петъ раны носи Той,
Пріеты зарадъ мечь,
Съ тѣхъ моли ся Спасъ мой
Да бждъ азъ простень.
"Прости, прости го," выкагъ тѣ;
"Откунешъ е; да не уире!"

4

Принма Богъ Отець
Синови-тъ молбъ:
На Сына си не ще
Лице-то отказа.
Свидѣтелствува неговъ Духъ,
Че изново азъ ся родихъ.

5

Богъ мой е примирень;
Въ Христа ся оправдахъ
Азъ грѣшникъ съмъ простень,
Избавень съмъ отъ страхъ.
За чадю мя познава Той;
Азъ выкамъ: "Авва, Отче мой!"

Въ печатницѣ-тъ на А. Минасіана у Девляж-хитъ.